

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜICHEL MORPHY

Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—'Εσύ μιλās έτσι; Έκανε ή κ. Βιλάν. Τί τήν έκανες τήν ήθη-
κή, τή θρησκεία;

—Μου φαίνεται ότι ούτε ή μιά, ούτε ή άλλη θίγονται στό βι-
βλιο μου... άπάντησε ό Ροβέρτος.

—'Α! Σοφ φαίνεται!... 'Εμένα μου φαίνεται πώς ή συνειδη-
σίς σου βρίσκεται σέ λήθαργο. Πρό ενός άκόμα έτους, θά έλε-
γες γι' αυτό τό βιβλίο άν τό είχε γράψει άλλος: «Είν' ένα βι-
βλίο έπικίνδυνο!»

—Γιρο ενός έτους έκρινα τά πράγματα μέ πολύ περιορισμέ-
νη αντίληψη. Σήμερα βλέπω πιά πλατειά...

—Μέ άλλους λόγους, γλυστράς μέσ' στό σκοτάδι, όπως και
τόσοι άλλοι και χανείς τήν πίστι σου...

—Συγνώμη, διατηρώ τήν πίστι μου άθικτη. Μά δέν θέλω
να καταστρέψω τή φιλολογική μου καριέρα μέ προλήψεις.

—'Η εισόδος τής 'Ισαβέλλας, που κρατούσε τό παιδί τής στήν
άγκαλιά τής, δέκοψε αυτή τή συζήτηση, τήν όποια ή κ. Βιλάν
δέν βρήκε ευκαιρία νά ξαναρχισή. 'Ες άλλου, καταλάβαινε ότι
όλα τά λόγια τής έπεφταν τώρα μέσα στό κενόν. 'Ο Ροβέρτος,
ύποταγμένος άπό τή γυναίκα του, μεθυσμένος άπό τήν έπιτυ-
χία κι' άπό τήν κοσμική άτμόσφαιρα, που είχε γίνει πειά δική
του, γλυστρούσε προς μιάν άβυσσο, τής όποιας τό βάθος δέν
τολμούσε ν' άναμείτηρη τό τρομαγμένο βλέμμα τής μητέρας
του.

—'Η κ. Βιλάν έκανε μιά τελευταία προσπάθεια, μά αυτή τή
φορά, άπευθύνθηκε στήν 'Ισαβέλλα. Τήν παραμονή τής άναχω-
ρησώς του, καθώς έμεινε μόνη μέ τή νέα γυναίκα, τής μίλησε
για τήν παιδική ήλικία του Ροβέρτου, για τήν άγάπη του προς
τήν πίστι, για τόν ώραίο του χαρακτήρα.

—'Τώρα, τόν βρίσκο άλλαγμένο! έπρόσθεσε μέ συγκίνηση.
'Αγαπήτο μου παιδί, άφήστε με νά σας δώσω μιά συμβουλή:
'Αν τόν άγαπάτε, μήν τόν άπομακρύνετε ποτέ άπ' τή θρησκεία
του. Θά τόν κάνετε δυστυχισμένο, γιατί θά ύποφέρη φριχτά άν
άποχωρήσει άπ' τό Θεό.

—'Η 'Ισαβέλλα τήν άκούε μέ γαλήνη, χαϊδεύοντας μέ τά
λευκά μακρά τής δάχτυλα τό κεφάλι του παιδιού
τής, που τό κρατούσε έπάνω στό γόνατά τής.
'Εν' άνδρσο ντεζαμπιγιέ, μέ κυματιστές δίπλες
τήν τύλιγε, τά μαλλιά τής έπεφταν στόν τραχήλο
τής σ' άνάλαφρες μπουκλες και πλασιωνά μέ τό
χρυσάρι τους χρώμα τή φλογερή λευκότητα αυτού
του προσώπου, όπου τά μάτια σκόρπιζαν μιά ζωή
τόση έντονη, μιά ζωή θριαμβευτική. Αυτό τό
βλέμμα δέν άφηνε τήν κ. Βιλάν, ενώ έκείνη μι-
λούσε. 'Η φτωχή μητέρα συλλογιζόταν τώρα ρι-
γώντας: «Αυτά που είπα, έπρεπε νά τά πώ, μά
ξέρω πώς τά λόγια μου πάνε χαμένα!»

—'Όταν ή πεθερά τής έπαψε νά μιλά, ή 'Ισα-
βέλλα σηκώθηκε, τήν κούταε στό μάτια και τής
άπάντησε γαλήνια:

—'Δέν άσχολούμαι μέ τή θρησκεία του Ροβέρ-
του, μητέρα μου. Κάνει άπολύτως ότι θέλει, ως
προς αυτό τό ζήτημα. Είπατε, πώς άνακαλύψατε
κάποια μεταβολή σ' αυτόν... Πρέπει νά τήν άπο-
δώσετε σέ μιά έξέλιξη πολύ φυσική ενός
άνθρώπου τής ήλικίας του, τής αντίληψε-
ώς του, που βγήκε άπό ένα περιβάλλον ί-
δεών άπαρχαϊσμένων μέ μουσικοπαθείς
τάσεις, σ' ένα άλλο, όπου έπικρατούν άν-
τιλήψεις πιά μοντέρνες... "Όσο γι' αυτό,
που λέτε ότι ύποφέρει, επιτρέματέ μου νά
σας πώ ότι δέν ύπάρχει τέτοιος φόβος. 'Ο
Ροβέρτος δέν παύει νά μου επαναλαμβάνει
ότι είνε πολύ εύτυχιμένος, ότι του
γνώρισα τήν εύτυχία κι' ότι δέν έπιθυμεί
πειά τίποτε... Βλέπετε λοιπόν πόσο οι φό-
βοι σας είνε μάταιοι;

—'Πόσο ή 'Ισαβέλλα έπρεπε νά μή φοβό-
ται πειά τίποτε, πόσο έπρεπε νά είνε σί-
γουρη για τήν ψυχή του Ροβέρτου, κι

ν' άψηφά έτσι τή μητέρα του, ή όποία έξασκούσε άλλοτε τόσο
έπίδρασι σ' αυτή τήν ίδια ψυχή!

—'Η κ. Βιλάν άναπήδησε μέ μιά πονεμένη άγανάκτησι.

—'Δέν έπιθυμεί πειά τίποτε; Σ' ός τό είπε αυτό;

—'Η 'Ισαβέλλα έσκυψε λίγο τό κεφάλι τής, χαϊδεψε μέ τήν ά-
κρη τών δαχτύλων τής τό μέτωπο του παιδιού τής κι' άπάντη-
σε μ' ένα έλαφρό χαμόγελο:

—'Μου τό λέει πολύ συχνά! Είνε ή χαρά μου νά τό άκούω
αυτό, γιατί μοναδικός σκοπός μου είνε ν' άποτελώ έγώ τήν εύ-
τυχία του σ' αυτό τόν κόσμο!

—'Εσείς μόνο! Μά δέν είσατε, παρά ένα φθαρτό πλάσμα και
εξηνάτε ότι ό Θεός έχει άπαραγάρατα δικαιώματα σ' αυτόν,
στήν ψυχή του;

—'Η φωνή τής κ. Βιλάν ήταν τσακισμένη. 'Η 'Ισαβέλλα, χαμο-
γεύοντας πάντοτε, είπε μέ τόνο γλυκού και ψυχρό:

—'Ο Ροβέρτος δέν άνήκει πειά στό Θεό. Είνε δικός μου!

—'Η κ. Βιλάν έμεινε άφωνη. "Ενας τρόμος έσφιξε τήν καρδιά
τής μπροστά σ' αυτή τήν νέα γυναίκα, τήν τόσο γαλήνια, τόσο
σίγουρη για τόν έαυτό τής, που διεκρίνουσε έτσι τήν παντοδυνα-
μία τής στήν ψυχή του Ροβέρτου. 'Η δυστυχιωμένη μητέρα
νόμιζε πώς έβλεπε μπροστά τής τή χαμένη αυτή ψυχή, που τήν
είχε παρασύρει για πάντα στόν κακό δρόμο ή 'Ισαβέλλα, άνα-
τρίχιασε, συναντώντας αυτό τό βλέμμα που είχε καθυποτάξει
τό γιοί τής, που τόν ύποδούλωνε είνε βάρος τής πίστεώς του.

—'Αδρια διαμαρτυρίας άνέβθαιναν στό χεϊλή τής, μά ή πόρτα
του δαματίου άνοιξε και ό Ροβέρτος μπήκε μέσα, λέγοντας μ'
ένα τόνο ευχάριστης έκπλήξεως, μέ τόν τόνο ενός ανθρώπου,
που παρατηρεί ένα πράγμα πολύ σπάνιο:

—'Α! Είσαί έδώ μέ τόν μπεπέ, Μπέλλα!

—'Γύρισε κατόπι προς τή μητέρα του, τής φίλησε τό χέρι και
τής είπε, δείχνοντας τής τό παιδί:

—'Δέν είνε χαριτωμένη μικρούλα, ή Μάρθα μας;

—'Ναι, είνε πολύ χαριτωμένη—λίγο άδύνατη μόνο...

—'Λένε, πώς τά άδύνατα παιδιά είνε τά πιο γερά. "Εχει μιά
θαυμασία παραμάνε, που τό περιποιείται λαμπρά...

—'Η 'Ισαβέλλα μέ τό παιδί στήν άγκαλιά
τής, σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς τήν
κούνια. 'Ο Ροβέρτος τή σταϊάτησε, λέγον-
τάς τής:

—'Αφήσε με νά κутτάξω τό παιδί μας...
Δέν έχω συχνά αυτή τήν εύκαιρία, γιατί τό
βλέπω πολύ σπάνια...

—'Η 'Ισαβέλλα άνασήκωσε τούς ώμους τής
και είπε:

—'Οί μπεπέδες αυτής τής ήλικίας δέν έν-
διαφέρουν έναν άνδρα...

—'Οί μπεπέδες τών άλλων ίσως, άπάντη-
σε ό Ροβέρτος. Μά μέ τήν κόρη μου, τό
πράγμα είνε διαφορετικό...

—'Χωρίς νά δείξει πως τόν άκούσε, ή 'Ισα-
βέλλα άπόθεσε τό παιδί στήν κούνια και
χτύπησε τό κουδούνι στήν παραμάνε. "Επει-
τα έναγύρισε προς τό Ροβέρτο και είπε
στήν πεθερά τής:

—'Θέλετε νάρηθε τώρα στό σαλόνι, μητέ-
ρα μου;...

—'Αυτή ή μικρή σύντομη σκηνή έπιβεβαίω-
σε, στό μυαλό τής κ. Βιλάν, αυτό που είχε
μαντείσει κίλιας. 'Η 'Ισαβέλλα δέν άπέτρε-
πε στό Ροβέρτο νά προσκολληθή στό παιδί
του. "Ηθελε μόνη ν' άπασχολή όλη τήν καρ-
διά, όλη τή σκέψη τό συζύγου τής.

—'Φεύοντας άπό τό Παρίσι, ή φτωχή μητέ-
ρα έπαυρε μαζί τής αυτή τήν φορά τήν πε-
παιθησι ότι πολύ γρήγορα ό γιοίς θ' άπαρ-
νόταν και τή θρησκεία του, γιατί έτσι ήθελε
ή 'Ισαβέλλα. Τό είπε αυτό στόν άθάβη Τρε-
μόρ και πρόσθεσε:

—'Τώρα, δέν μου μένει πειά, παρά νά προ-
σεύχομαι για νά μετανόηση μιά μέρα. 'Η

'Η 'Ισαβέλλα σηκώθηκε και τήν
κούταε στό μάτια...

προσευχή είνε τὸ μόνο ὄπλο μου ἐναντίον αὐτῆς τῆς γυναίκας, γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ μου.

XV

Ὁ Ροβέρτος κί Ἰσαβέλλα ἐξακολουθοῦσαν ὄλο τὸ χειμῶνα τὴν κοσμικὴν ζωὴν. Ἐντωμεταξὺ, ὁ νεὸς οἰογραφεὺς ἔγραψε τὸ νέο του ἔργο, ποὺ ἡ γυναίκα του τοῦ εἶχε ἐμπνεοῖσι ὀλόκληρη, μιά ἠθικὴ ἀναρχία ἀποτελοῦσα τὴ βράσι του. Ἐδῶ κί ἐκεῖ, ἰσοῦς αἰσθητικὸς γλυστρουσαν, μισοσκεπασμένες κάτω ἀπ' τὴ λεπτὴ γοητεία τοῦ ὕψους καὶ τὴν ἐπιφλακτικότητά τὸν λέξουν. Διεκήρυξε τὰ δικαιώματα μιάς ἐλευθέρης ζωῆς καὶ τὸν ἔρωτος—ποῦ τὸν χαρακτηρίζε ως τὸ πρῶτο καθῆκον τῆς ζωῆς.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἐπανοστατοῦσε περὶ σχεδὸν καθόλου ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς Ἰσαβέλλας, ἡ ὁποία τοῦ τὰ ὑπέβαλε ὄλ' αὐτά. Ἰὸ ἠθικὸ συναίσθημα τοῦ ἐξέφυγε περὶ σχεδὸν ἐντελῶς. Ἡ λογικὴ τῆς συζυγοῦ τοῦ, ἡ ἄσφαι καὶ τρυφερὴ εἰρωνεία τῆς, ἡ ἐπίδρασις τῆς θελήσεώς τῆς στὴ δική του, ἡ συχνὴ συναναστροφή μ' ἕνα κόσμον, ποῦ ἐλάχιστα ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴν ἠθικὴ, ὄλη ἡ ἀτμόσφαιρα, μεσὰ εἰς τὴν ὁποία ζούσε, ἐδωχίαν τὴς πεποιθήσεως τοῦ καὶ τὸν ἀποσποῦσαν ἀπὸ ὅτι εἶχε σεβαστῆ καὶ ἀγαπήσει.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ στὴ μητέρα τοῦ, ποῦ ἦσαν ὡς τότε ἐξῆδομασίαις, ἀρχίαν ν' ἀραιώνουν. Ὁ ἀδελφός τοῦ, ὁ ἐξῆδελφός τοῦ, οἱ φίλοι τοῦ τοῦ Σαρζέ, δὲν λάβανον παρά σπανίως εἰσήσεις του—δυσὸ λόγια γραμμένα βιαστικὰ ὅς ἐνα ἐπισκεπτήριον. Ἐδικαιολογοῦτο πὺς πνιγόνταν στὴ δουλειά. Μὰ στὴν κοσμικὴ στήλη τὸν μεγαλῶν ἐφημεριῶν, σὲ ὄλα τὰ κατὰς ἀξιοσημείωτα Γαριανὰ γεγονότα, φιγουράριζαν τὰ ὀνόματα τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Βιλάν.

Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα ντὲ Φόρξ ἔβλεπαν πολὺ σπανίως τὸ Ροβέρτο καὶ τὴν Ἰσαβέλλα. Ὁ Ροβέρτος τοὺς ἀπέφυγε. Ἄναγκάστηκε ὡς τόσο μιά μερὰ νὰ πάη στὸ μέγαρό τους γιὰ καποία πληροφορία, ποῦ ὁ πατέρας τοῦ, σὲ μιά ἐπιστολὴ τοῦ, τὸν παρακαλοῦσε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν κόμητα.

Ὁ Ροβέρτος ἐνοιῶσε μεγάλη ἱκανοποίησι, βρίσκοντας στὸ μέγαρον μόνον τὴν κόμισσα. Τῆς ἐξέθεσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ, ἀλλὰ ἐμαζὺ τῆς μερικὰ τυπικὰ λόγια καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ. Ἡ κόμισσα τὸν ρώτησε τότε:

—Ἐγκαταλείπετε λοιπὸν ὀριστικά τὸ Σαρζέ; Δὲν θὰ πάτε οὐτὸ τὸ Πάοχα νὰ μείνετε λίγες ἡμέρες ἐκεῖ;

—Ὁχι, καὶ πολὺ πιθανὸν δὲν θὰ πάμε καθόλου, οὔτε ὀλόκληρον τὸ καλοκαίρι. Ἡ γυναίκα μου δὲν ἀγαπᾷ τὸ κλίμα τῆς.

—Μὰ θὰ πάτε τουλάχιστον γιὰ λίγες ἡμέρες νὰ δῆτε τοὺς γονεῖς σας...

—Δὲν ξέρω... δὲν φαντάζομαι. Ὁ Ροβέρτος ταραχτικὴ λίγη κάτω ἀπ' τὸ καθαρὸ βλέμμα τῆς κομῆσσης. Τότε ἡ νέα γυναίκα τὸν κύταξε ἐπιτιμητικὰ καὶ θλιμμένα.

—Αὐτὸ θὰ εἶνε μιά μεγάλη θλίψι γι' αὐτοὺς εἶπε. Ὁ ἀδθῆς Τρεμιάρ ἔγραψε στὸ σύζυγόν μου ὅτι ἡ κυρία μητέρα σας ὑποφέρει τελευταία κί ἔχει πάθει κλονισμὸ ἡ ὑγεία τῆς.

—Μαὸ τὸ γράφει κί ἔμένα στὴν τελευταία τοῦ ἐπιστολῆ... Θὰ προσπαθῶ νὰ πάω...

Ἄφησε τὸ μέγαρον ντὲ Μάρξ σὲ μιά διανοητικὴ κατάστασι πολὺ ὀδυνηρῆ. Τὸ παρελθόν, ποῦ κατάρθανε νὰ τὸ συγκρατῆ μεσὰ στὴ λήθη, ἐναγορῖζε μὲ τὴν τόσο δυνατὴ ἀναμνήσεως τοῦ. Ἐνοιῶσε μιά στιγμὴ τρομαχτικὸ ἴλιγγο, μπροστὰ στὴν ἄβυσσον ποῦ τὸν χάριζε ἀπ' αὐτὸ σήμερον. Ὅταν μῆκε μέσ' στὸ γραφεῖο του, ὅπου τὸν περιέμενε ἡ Ἰσαβέλλα, τὸ πρόσωπο τοῦ φάνηκε στὴ νέα γυναίκα πολὺ ἀλλαγμένον.

Τὸν ρώτησε μ' ἀνησυχία:

—Ἰποφέρεῖ;

Ἄπάντησε ἀρηθρικὰ κί ἔκεινὴ δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Ἐπειδὴ ἔφερε τὴν ἐπισκεψὴ τοῦ συζύγου τῆς στὸ μέγαρον ντὲ Φόρξ, καταλάβαινε τὴ συνέβαινε στὴ ψυχὴ τοῦ καὶ, σίγουρα γιὰ τὴν κυριαρχία τῆς σ' αὐτὴ, δὲν ἀνησυχῆσε περισσότερο.

Δὲν ἀγνοοῦσε ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἔρριχνε μόνον μιά ματιὰ στὴς ἐπιστολὰς τὸν δικῶν του, μέσ' στὴς ὁποῖες τοῦ ἀπηθῦβαν διακριτικὰ συμβουλὰς καὶ τοῦ μιλοῦσαν γιὰ ὅτι εἶχε ἀγαπήσει, γιὰ πρόσωπα καὶ γιὰ πράγματα, γιὰ τὸν τόπο τῆς γεννήσεώς του, ποῦ τόσο ἀγαπημένον τοῦ ἦταν ἄλλοτε καὶ ποῦ τώρα φαίνονταν ὅσῃ νὰ τὸν εἶχε ξεχάσει. Ἦφερε δὲν ἐμπαινε πείσις ἐκκλησιῶν, παρὰ μόνον ὅταν κοσμικὰς ὑποχρεώσεως τὸν ἀνάγκαζαν νὰ τὸ κἀνῃ αὐτὸ. Ἦταν ἀκόμα βέβαιη ὅτι, ἔπειτ' ἀπὸ λί-

γο καιρὸ, θὰ διαλύνοῦσαν καὶ τὰ τελευταία ἴχνη τὸν τύμεαν—καὶ τότε ὁ Ροβέρτος, ἐλεύθερος ὀλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὸ θεὸ του, ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του, θ' ἀφροσιωνόταν ἀποκλειστικὰ στὴ λατρεία τῆς Ἰσαβέλλας.

Ἡ μικρὴ Μάρθα, ποῦ ἦταν λίγη λεπτῆ, δὲν μπόρεσε νὰ ζήσῃ. Ἐνα βράδι, ἔπειτ' ἀπὸ δυσὸ μέρες ἀρρώστιας, ἄφησε τὴν ψυχούλα τῆς νὰ φύγῃ μεσὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς παραμάνης τῆς, ἐνῶ οἱ γονεῖς τῆς βρισκόντουσαν στὸ μέγαρον μιάς ξένης ἀριστοκρατίας, σὲ μιά ἀνατολιτικὴ ἐορτῆ, ποῦ ἡ κόπως αἰσθητὴς ἐφημερίδης τῆς χαρακτήριζε «ὡς ἀρκετὰ τολμηρῆ». Βρῆκαν, ἐξαναγορῖζοντας ὀτὸ σπῆτι τους, τὸ ἀρῦχο σώμα τῆς κόρης τους πταγισμένον στὸ κρεββάτι του.

Ὁ Ροβέρτος, μὲ δάκρυα στὰ ματιὰ, τὸ πήρε στὴν ἀγκαλιά τοῦ καὶ ζύγωσε τὰ χεῖλη του στὸ πωγαιῶνον πρόσώπῳ του. Μὰ δὲν τὸ ἀγγίξε. Ἐνῆ εἶδος πονεμένης ντροπῆς τὸν κυρίευσ ὀλόκληρον. Ὁ πατέρας αὐτοῦ ποῦ ἐρχόταν ἀπὸ μιά ἐορτῆ, ἡ ὁποία εἶχε μολύνει τὸ βλέμμα του καὶ τὴν καρδιά του, ἐνοιῶσε τώρα ἐν ἐαυτὸ τοῦ ἀνόδιον νὰ φιλήσῃ τὸ μικρὸ του αὐτὸ ἀγγέλο, ποῦ βρισκόταν περὶ κοντὰ στὸ Θεὸ.

Μιά θλίψι βαθεῖα τὸν κυρίευσε γιὰ μερικὲς ἡμέρες. Μολονὶ ἐλάχιστα ἐθέλεπε τὸ παιδί του, τὸ ἀγαποῦσε κί αὐτὸς ὁ θάνατος τὸν ἐθλίβε πῖο πολὺ ἀπὸ τὴν Ἰσαβέλλα, ποῦ ἦταν ἐλάχιστα μητέρα. Ἐπειτα, ἡ ζωὴ τὸν ἐναπηρε γρήγορα καὶ σὲ λίγη ἡ μικροῦλα Μάρθα δὲν ἦταν, παρὰ μιά ὄμορφη μακρὴν ἀνάμνησι.

Ὁ Ροβέρτος ἔθλεπε συχνὰ τὴν οἰκογένειά τῆς γυναίκας του, ποῦ τὸν περιέβαλε μὲ περιποιήσεσι καὶ κολλαιεῖς. Ἡ Ἀριάνα, ποῦ ἦταν πάντοτε ὄπληθη γιὰ κινήσι καὶ γιὰ διασκεδάσεις

εἶχε χορμεῖν ὄλο τὸ χειμῶνα, μὴν ἀφήνοντ ἐορτῆ γιὰ ἐορτῆ. Ἀπὸ τὴς ἀρχῆς τῆς ἀνοιξῆς, τὴν ἔπαινε μιά ἀληθινὴ μαγιά γιὰ τ' αὐτεκίνησι καὶ τὰ ἀεροπλάνια. Μιά μερὰ κρύωσε, ἀμείλησε νὰ περιποιηθῆ ἐν ἐαυτὸ τῆς κί ἔπεισε στὸ κρεββάτι μὲ διπλὴ περιπνευμῶσι.

Ἡ Ἰσαβέλλα βρίσκονταν στὸ Λονδίον μαζὺ μὲ τὸ Ροβέρτο, ὁ ὁποῖος ἔδινε μιά σειρά διαλέξεων, ὅταν ἔλαθε ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα: «Ἡ Ἀριάνα εἶνε πολὺ ἀσχημα». Ὅταν γύρισαν στὸ Παρίσι, ὁ πατέρας τῆς τῆς ἀνήγγειλε ὅτι τὸ τέλος τῆς ἀδελφῆς τῆς πλοίαζε.

Ἡ Ἰσαβέλλα μῆκε μόνη μεσὰ στὴν κάμαρη τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἀπὸ τὴ μσανοιχτὴ πόρτα ἀκούοῦσαν ἔξω ὁ στριγγὸς ἦχος τῆς ἀναπνοῆς τῆς ἐτοιμοθάνατης, ποῦ ἡ ἀσφυξία τῆς ἔπνιγε. Μερικὰ λόγια τῆς ἔφτασαν ὡς τ' αὐτὰς τοῦ Ροβέρτου:

—Φοβάμαι... Μπέλλα!... Ὡ! Θὰ πιθάνω! Φοβάμαι!... Δὲν θέλω!...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς ἦταν τόσο τρομαγμένον, ὡστε ὁ Ροβέρτος ἀνατρίχιασε

—Τὴν ἐπισκέφθῃ κανεῖς ἰερεύς; ρώτησε τὸν πεθερὸ του, ποῦ ἦταν κοντὰ του.

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις ποῦ ἦταν γι' αὐτὸν τόσο ἀπλὴ ἄλλοτε, τὴν ἔκανε τῶρα δισταχόντας καὶ τοῦ ἔκαιγε τὰ χεῖλη.

Ὁ κ. Κερβᾶλ τοῦ ἀπάντησε, ὕψωνοντας τοὺς ὤμους του:

—Μὰ ὄχι. Δὲν ζήτησε τέτοιο πρῶγμα...

—Θὰ κάνατε ἴσως καλὰ, ἂν φωνάζατε ἕναν ἱερέα... Ἡ παρουσία του θὰ τὴν καθοῦραζε. θὰ τῆς ἔκανε τὸ θάνατο πῖο εὔκολο...

—Ἀγαπητὴ μου, δὲν μπορῶ νὰ τῆς τὸ προτεῖνω αὐτὸ... Δὲν συμφιθάζονται μὲ τὴς ἰδέες μου...

Ἡ πνιγμένη φωνὴ τῆς ἐτοιμοθάνατης ἀκούστηκε πάλι:

—Μπέλλα, βοήθησέ με!... Πειθαῖνο! Φοβάμαι!... Ποῦ θὰ πάω! Φοβοῦμαι!... Ὡ! Θεὸ μου!...

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Ροβέρτος δὲν κρατήθηκε περὶ. Διεθυβήθη κὲ πρὸς τὴν πόρτα, τὸν ἀνοιξε κί ἔγενε στὴν Ἰσαβέλλα. Ἡ νέα γυναίκα πλησίασε καὶ τῆς εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

—Χρειάζεται ἕνας ἱερεύς! Ἰποφέρει πολὺ...

—Μὴν ἀγοχοῖσε μ' αὐτὸ, φίλε μου. Εἶνε μιά στιγμὴ, ποῦ θὰ περάσῃ; κί ἔπειτα θὰ βρῆ τὴ γαλήνη ἡ φωτῆ μου Ἀριάνα.

—Μὰ, Ἰσαβέλλα, πρέπει νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ νέα γυναίκα τὸν κύταξε ἐπιτιμητικὰ καὶ θλιμμένα...